

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **JUDr. Karel Jelínek**, advokát, IČO 43335829
sídlem Bělehradská 2056/3A, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **odvolací kárná komise České advokátní komory**
sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory z 11. 9. 2024, sp. zn. K 74/2022, ve znění opravného rozhodnutí z 14. 10. 2024,

takto:

- I. Žaloba proti výroku II rozhodnutí kárného senátu žalované z 11. 9. 2024, sp. zn. K 74/2022, ve znění opravného rozhodnutí z 14. 10. 2024, se odmítá.
- II. Žaloba se zamítá v rozsahu, v němž míří proti výroku I část I bod 1) rozhodnutí kárného senátu žalované z 11. 9. 2024, sp. zn. K 74/2022, ve znění opravného rozhodnutí z 14. 10. 2024.
- III. Rozhodnutí kárného senátu žalované z 11. 9. 2024, sp. zn. K 74/2022, ve znění opravného rozhodnutí z 14. 10. 2024, se ve výroku I část I bod 2) a bod 3) včetně výroku o uložení sankce ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Kárná komise České advokátní komory (kárná komise ČAK neboli správní orgán I. stupně) prostřednictvím *ad hoc* ustaveného kárného senátu vedla s žalobcem kárné řízení pro několik skutků:

- a) neoznámení, že Policie ČR proti žalobci zahájila trestní stíhání,
- b) více příspěvků na sociální síti Twitter týkajících se jak JUDr. Jindřicha Rajchla,
- c) tak Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové a konečně i
- d) Ing. Markéty Pekarové Adamové.

Výrokem I rozhodnutí z 20. 3. 2024, sp. zn. K 74/2022, uznal kárný senát kárné komise žalobce vinným z kárného provinění, které žalobce měl spáchat prvními třemi uvedenými skutky [a) - c)], a výrokem II zprostil žalobce kárné obžaloby ohledně čtvrtého [skutek d)]. Stran skutků a) - c) měl žalobce porušit jednak pravidla obsažená v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii (zákon o advokacii), jednak v usnesení představenstva žalované č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex). Za to kárný senát uložil žalobci dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 6 měsíců.

2. Žalobce se odvolal. K rozhodnutí věci odvolací kárná komise ČAK, jakožto orgán, který vykonává působnost nad odvolacím kárným řízením, ustavila *ad hoc* kárný senát. Ten v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) zrušil výrok I rozhodnutí kárného senátu kárné komise z 20. 3. 2024 [stran uznání viny ohledně skutků shora označených jako a) - c)]. Poté, co přeformuloval jednotlivé skutkové věty, sám o těchto skutcích rozhodl. Místo dočasného zákazu výkonu advokacie žalobci uložil kárné opatření pokuty ve výši 60 tis. Kč [§ 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii]. Výrokem II dále potvrdil zprošťující výrok kárného senátu. Relevantní skutky a jejich právní kvalifikaci vymezil následovně:
3. První skutek spočíval v tom, že žalobce neinformoval bez odkladu žalovanou o vedení trestního stíhání proti jeho osobě, jak mu to ukládá § 29 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii. Tímto jednáním dle žalobkyně nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu dle § 17 zákona o advokacii, jelikož porušil čl. 4 odst. 1 etického kodexu.
4. Druhý skutek, jak s ním pracoval kárný senát žalované, zahrnuje příspěvek žalobce z 7. 3. 2023 na profilu „Karel Jelinek @Jelinek_K_JUDr Jezdím na koni, advokát v Karlových Varech“ na sociální síti Twitter (od července 2023 pak pod názvem X) týkající se JUDr. Jindřicha Rajchla. Jednalo se o následující příspěvek: „*Rajchlsfuhrer? Věstec z vlastních koulí? Řitíř Putinovy pravdy? Černý jezdec energetické apokalypsy? Baba Vanga české advokacie?*“. Pod tímto příspěvkem žalobce umístil fotografii (koláž), mj. s podobiznou JUDr. Jindřicha Rajchla vyobrazenou jako běžce na atletické dráze. Dle kárného senátu žalované nepostupoval žalobce tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu dle § 17 zákona o advokacii. Současně osočil jiného advokáta (čl. 11 odst. 1 etického kodexu).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Třetí skutek spočíval ve zveřejnění čtyř příspěvků na profilu žalobce na stejné sociální síti. Příspěvky z 21. 2. 2023 a z 4. 3. 2023 se týkaly Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, kterou opakovaně označil jako „Zwratek Hamplovou“. Příspěvky z 7. 2. 2023 a 15. 2. 2023 obsahovaly karikaturu vyobrazující stejnou osobu (senátorku a advokátku) jako krávu. Dle žalované tím měl žalobce porušit § 17 zákona o advokacii, jelikož při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu.

II. Podání stran

6. Žalobce podal žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. K prvnímu skutku žalobce krátce uvádí, že trestní stíhání, které ČAK neoznámil, vedly orgány činné v trestním řízení od začátku nezákonně.
7. Dále argumentuje, že napadené rozhodnutí porušuje jeho svobodu projevu zaručenou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), dle které je třeba chránit nejen satirické projevy podněcující veřejnou diskuzi, ale i šokující, urážlivé či zraňující názory. Tuto judikaturu žalovaná nerespektovala, jelikož jeho výroky měla vykládat izolovaně a bez nutného kontextu, což je též v rozporu s rozhodovací praxí zdejšího soudu. Žalovaná dle žalobce opomněla, že jeho příspěvky narážely na kontroverzní postoje JUDr. Jindřicha Rajchla, které rovněž zavdaly vzniku (slovy žalobce) stovek různých karikatur. Vzhledem k povaze výroků, rétoriky a vůdcovskému stylu vedení strany JUDr. Rajchla by dle tvrzení žalobce jím předestřená kritika měla být přípustná.
8. Obdobné závěry žalobce vztahuje na posouzení svých výroků týkajících se Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové. Její výroky i činy na politické scéně mají dezinformační povahu. Žalobce blíže rozebral politický kontext jeho výroků, který měl zakládat širší ochranu svobody projevu. Ke zveřejnění karikatury žalobce uvádí, že neměl v úmyslu zesměšňovat fyzické atributy Mgr. Zwyrtek Hamplové, a tím si zvyšovat popularitu profilu, jak tvrdí kárný senát žalované. Usuzoval tak bez rozumného důvodu a kladl mu k tíži skutečnost, jež neexistuje.
9. Dále žalobce tvrdí, že sporné výroky nepronесl „zejména při výkonu advokacie“, jak požaduje § 17 zákona o advokacie. Dle žalobce z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že toto ustanovení nedopadá na ryze soukromé či politické projevy advokáta. To zákonodárce potvrdil zákonem č. 527/2020 Sb. (novela), kterým před slova „při výkonu advokacie“ přidal „zejména“. Zákonodárce tím zdůraznil, že povinnost nesnižovat důstojnost advokátního stavu se vztahuje na výkon advokacie. Pokud by zákonodárce chtěl, aby se povinnost vztahovala i na soukromý život advokátů, zvolil by jiné znění. Žalobce tvrdí, že na sociální síti se neprezentoval jako advokát a příslušnost k advokátnímu stavu nemohla být patrná, a to ani vzdáleně.
10. Z pohledu žalobce je rozhodnutí též nicotné, protože kárnou žalobu na něj podala neoprávněná osoba. Kárným žalobcem může být jen předseda kontrolní rady žalované, zatímco v jeho případě žalobu podal místopředseda téhož orgánu. Jeho pravomoc nemůže vycházet z čl. 15 odst. 2 usnesení sněmu žalované č. 3/1999 Věstníku, kterým se schvaluje organizační řád. Ustanovení § 46 odst. 3 zákona o advokacii neumožňuje, aby podzákonný předpis delegoval pravomoc předsedy na někoho jiného. Kárnou žalobu podala neoprávněná osoba.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Žalobce též vyjádřil pochybnosti o nestrannosti kontrolní rady, jelikož jeden její člen má být osobním přítelem a advokátem Ing. Miloše Zemana, který je v přátelském vztahu s JUDr. Jindřichem Rajchlem a podporuje jeho politické aktivity.
12. Ve vztahu k celému kárnému řízení žalobce zpochybnil kárnou praxi žalované. Ta postihuje žalobce za výroky proti osobám, které se dle jeho názoru dopouštějí o dost závažnějších kárných provinění. Tyto osoby však bez bližšího vysvětlení žalobkyně kárně nestíhá či neukládá kárné sankce. Ve světle ostatních tvrzených pochybení tato skutečnost zpochybňuje správnost a legitimitu kárné praxe.
13. ČAK ve vyjádření z 27. 12. 2024 navrhla, nechť soud žalobu zamítne. K námitkám týkajícím se svobody projevu uvedla, že žalobce opomíjí zvláštní povahu kárného postihu, který směřuje k zajištění vyššího standardu chování členů ČAK. Politický kontext v tomto případě není tak významný, protože jsou to především etické normy, jejichž dodržování předpokládá § 17 zákona o advokacii a související samosprávné předpisy.
14. Nadto žalovaná dle svých tvrzení dostatečně zohlednila závěry zdejšího soudu, Ústavního soudu i ESLP, které se týkají svobody projevu. Brala v úvahu rozdíly mezi skutkovým tvrzením a hodnotovým soudem, odlišnou ochranu politiků či rozsah přípustné míry nadsázky, a proto rozhodla též zčásti ve prospěch žalobce (jeden výrok na rozdíl od kárného žalobce nepovažovala za kárné provinění).
15. Napadené rozhodnutí není dle ní nicotné. Ustanovení § 49 odst. 1 zákona o advokacii umožňuje ČAK upravit záležitosti týkající se vnitřní organizace. Tuto možnost ČAK využila v čl. 15 odst. 2 organizačního řádu, jehož důsledkem je též pravomoc místopředsedy kontrolní rady podat kárnou žalobu. Tuto praxi v mnoha kárných řízeních správní soudy dosud nezpochybnilly.
16. Zmíněnou novelu § 17 zákona o advokacii vykládá ČAK jinak než žalobce. Po přidání slova „zejména“ je zřejmé, že advokáti musí i mimo výkon advokacie postupovat tak, aby nesnižovali důstojnost advokátního stavu. Nadto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (NSS), o které žalobce opírá svou argumentaci, se vztahuje k předchozí právní úpravě, a není tak na tuto věc použitelné.
17. Pochybnosti ohledně nestrannosti člena kárné komise měl žalobce uplatnit prostřednictvím námítky podjatosti. To neučinil.
18. Otázku týkající se kárného stíhání osob, vůči nimž žalobce směřoval své příspěvky na sociální síti, ČAK nepovažovala za podstatnou. Uvedla, že advokátovi JUDr. Jindřichu Rajchlovi již uložila jako kárné opatření pokutu ve výši 50 tis. Kč, což má být zjevné i z veřejně dostupných zdrojů.

III. Výzvy soudu ohledně pasivní legitimace

19. V návaznosti na závěry rozšířeného senátu NSS z rozsudku z 1. 10. 2025, čj. 8 Ads 164/2022-97, č. 4713/2025 Sb. NSS, ohledně pasivní legitimace v obdobné věci soud vyhodnotil, že pasivně legitimovanou nemůže být ČAK, ale její orgán, který je ze zákona nadán svazkem kompetencí k rozhodování v odvolacím kárném řízení. Proto soud opakovaně vyzýval ČAK, resp. její příslušné orgány, ať mu předloží pověření, které předseda odvolací kárné komise udělil jiné osobě k zastupování v řízení před soudem. Takové pověření žalovaná, tj. odvolací kárná komise ČAK nakonec předložila dne 13. 2. 2026. Současně uplatnila námitku nedostatku pasivní legitimace. Žalovaná se rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ztotožnila s předcházejícími vyjádřeními ČAK v této věci, tzn. i s tím, že mezi nynější věcí a věcí posuzovanou pod sp. zn. K 51/2023 týkající se JUDr. Rajchla je zásadní rozdíl (vyjádření z 4. 12. 2025).

IV. Právní názor soudu

20. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Žaloba je vůči výroku I napadeného rozhodnutí také přípustná.
21. V části, v níž směřuje žaloba proti výroku II napadeného rozhodnutí, žaloba není subjektivně přípustná. Výrokem II totiž kárný senát žalované potvrdil zprošťující výrok prvostupňového rozhodnutí. Žalobce nemohl v důsledku podání žaloby dosáhnout pro něj příznivějšího výsledku stran skutku spočívajícího v příspěvku, který (údajně) směřoval vůči Ing. Pekarové Adamové. Zproštění kárné žaloby bylo to nejvýhodnější, čeho žalobce mohl v řízení dosáhnout. Na tom nic nemění ani skutečnost, že kárný senát žalované zamítl žalobcovo odvolání proti výroku II prvostupňového rozhodnutí. Proto tuto část žaloby soud odmítl výrokem I tohoto rozsudku.
22. Soud dále řešil otázku pasivní legitimace. V řízení o žalobě proti rozhodnutí soud zkoumá pasivní legitimaci jako podmínku řízení z úřední povinnosti [§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. Na rozdíl od žalované soud vyhodnotil, že v této kárné věci není pasivně legitimovaná ČAK, ale odvolací kárná komise ČAK. Rozšířený senát v již cit. rozsudku 8 Ads 164/2022, v bodu 42 a násl. zdůraznil, že pro určení pasivní legitimace je vždy podstatný svazek kompetencí, které zákon svěřuje konkrétnímu orgánu právníkové osoby. Pokud zákonodárce svěřil entitě pravomoc rozhodovat v určité oblasti veřejné správy o právech a povinnostech fyzických či právnických osob, pak ji je třeba považovat za správní orgán, a to bez ohledu na institucionální zařazení. To platí nejen pro orgány moci výkonné, ale také pro orgány konkrétní právníkové osoby, jimž zákonodárce specificky a výslovně svěřil pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech osob. Přitom není podstatné, zda ta která entita je nadána samostatnou právní osobností, jelikož je klíčové, že jí zákon svěřil specifické rozhodovací pravomoci. Obtíže spojené s jednáním takové entity v soudním řízení jsou spíše technické, nikoli nepřekonatelné.
23. Jde-li o kárné řízení ve věcech advokátek a advokátů, soud si je dobře vědom, že před rozsudkem 8 Ads 164/2022 soudy setrvale označovaly za žalovanou ČAK, která veřejnoprávní korporaci zastřešující profesní samosprávu advokátů, nikoli tedy odvolací kárnou komisi ČAK. Ve světle závěrů rozsudku 8 Ads 164/2022 ovšem tento dosavadní „nerozlišující“ přístup podle přesvědčení 14. senátu Městského soudu v Praze nadále neobstojí. Soud zdůrazňuje, že dle § 35 odst. 2 zákona o advokacii rozhoduje o odvolání [proti rozhodnutí kárného senátu] tříčlenný senát ustanovený z členů odvolací kárné komise. Jakkoli by se mohlo zdát, že zákonodárce tímto ustanovením svěřil svazek kompetencí kárnému senátu odvolací kárné komise, není tomu tak. Dle § 47a odst. 1 téhož zákona totiž v kárném řízení vykonává působnost stanovenou zákonem o advokacii a vyhláškou č. 244/1996 Sb., kterou se stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), právě odvolací kárná komise ČAK (žalovaná). Zákonodárce sice svěřil konkrétní rozhodovací pravomoc *ad hoc* ustanovenému kárnému senátu žalované, který je však bytostně i personálně spjat s odvolací kárnou komisí. Ta je pak samostatným orgánem ČAK [§ 41 odst. 1 písm. f) zákona o advokacii], který vykonává veškerou působnost v odvolacím kárném řízení dle zákona o advokacii (§ 47a odst. 1 téhož zákona). Odvolací kárná komise

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je – na rozdíl od konkrétního kárného senátu – relativně stálým orgánem, jehož členy a náhradníky členů volí sněm ČAK [§ 43 písm. a) zákona o advokacii]. Soud rozumí výhradám, že složení odvolacích kárných senátů i odvolací kárné komise se v čase mění. Tento praktický argument však již v obdobné situaci rozšířený senát označil za technickou, avšak překonatelnou překážku. Zatímco kárné senáty jsou vždy ustaveny *ad hoc*, odvolací kárná komise o (relativně) stejném složení vykonává svou působnost po dobu čtyřletého období (§ 48 odst. 1 zákona o advokacii). Mají-li mít závěry rozšířeného senátu praktický, a nikoli pouze akademický význam, soud nepochybuje o tom, že za napadené rozhodnutí kárného senátu odpovídá právě odvolací kárná komise. Na základě stejné logiky je třeba za samostatný správní orgán považovat i kárnou komisi (§ 47 odst. 1 zákona o advokacii), z níž se ustavují *ad hoc* senáty k rozhodování o kárných žalobách v prvním stupni (§ 33 odst. 1 téhož zákona).

24. Soud si je vědom, že v období po vydání rozsudku 8 Ads 164/2022 již NSS rozhodoval v několika kárných věcech samosprávných komor. V usnesení z 29. 10. 2025, čj. 2 As 199/2025-20, NSS bez dalšího konstatoval, že v disciplinární věci má být pasivně legitimovanou čestná rada České lékařské komory (za podmínek obdobné úpravy jaká se aplikuje i v nynějším případě). V rozsudcích z 29. 1. 2026, čj. 3 As 96/2025-50, z 11. 2. 2026, čj. 21 As 44/2025-40, a z 25. 2. 2026, čj. 9 As 55/2025-88, které se týkaly ČAK, otázku pasivní legitimace vůbec neřešil, resp. se jí dle odůvodnění rozsudků věcně nezabýval. V těchto rozsudcích NSS jednal na straně žalované přímo s ČAK, a tedy se subjektem, kterého za pasivně legitimovaného považoval i městský soud v předcházejícím řízení (ještě před vydáním rozsudku 8 Ads 164/2022). Ze skutečnosti, že se NSS v těchto třech rozsudcích výslovně nezabýval pasivní legitimací a implicitně tak za žalovanou považoval samotnou veřejnoprávní korporaci, nelze bezpečně dovodit jednoznačný závěr, že v kárných věcech advokátů má být ve světle závěrů rozšířeného senátu vždy pasivně legitimovaná ČAK, a nikoli odvolací kárná komise ČAK. I pokud tedy snad NSS v těchto třech věcech vyjádřil implicitní názor stran pasivní legitimace v kárných věcech ČAK, soud s tímto závěrem nesouhlasí. Ze shora vyložených důvodů nepochybuje o tom, že pasivně legitimovanou má být odvolací kárná komise ČAK. Pro úplnost soud doplňuje, že v této věci nejde o žádost o určení advokáta (rozsudek NSS z 4. 11. 2025, čj. 1 As 293/2024-46, bod 11 a mnoho dalších). Předtím, než žalovaná předložila pověření k zastupování v řízení o žalobě (bod 19 shora), soud nemohl vycházet ani z toho, že by JUDr. Čápa pověřila odpovědná osoba, jelikož předseda ČAK není předsedou odvolací kárné komise ČAK (srov. situaci děkana univerzity v rozsudku NSS z 20. 10. 2025, čj. 4 As 7/2025-30, bod 22). Pro případ, že by NSS měl na otázku pasivní legitimace jiný názor než nyní rozhodující 14. senát, soud současně upozorňuje, že vedle žalované měla v průběhu celého řízení prostor jednat, příp. bránit svá procesní práva i ČAK (srov. rozsudek NSS z 12. 12. 2025, čj. 21 Ads 198/2025-29, bod 22).
25. Námitka nedostatku pasivní legitimace tedy není důvodná.
26. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Při posouzení žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování kárného senátu žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), avšak nepominul ani námitku legitimního očekávání, která tyto meze přesahovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Správní spis obsahuje mj. rozhodnutí z 20. 3. 2024 a z 11. 9. 2024, obě téže sp. zn. K 74/2022, které žalobce jako jediné označil za důkazní návrhy. Soud ze správního spisu bez dalšího vychází. Podklady v něm uvedenými nedokazuje. Účastníkům jsou ostatně dobře známy i další podklady, na jejichž základě kárný senát žalované rozhodoval, jednak vnitřní předpisy ČAK, jednak prvostupňové a druhostupňové kárné rozhodnutí ve věci JUDr. Rajchla, které soud učinil součástí spisu. Žalovaná tato posledně zmiňovaná rozhodnutí zná, jelikož je původcem druhostupňového rozhodnutí a k výzvě soudu se k němu mohla vyjádřit. Jelikož se nezanedbatelná část žalobních námitek vztahovala k postupu žalované ve věci JUDr. Rajchla, soud tato rozhodnutí zaslal žalobci k vyjádření. S ohledem na to, že jsou splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s., soud nepovažoval za potřebné k bližšímu osvětlení skutkového stavu věci jakkoli dokazovat. Mohl totiž rozhodnout na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy.

28. Žaloba je částečně důvodná.

Osoba oprávněná podat kárnou žalobu, podjatost člena kárné komise

29. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož kárnou žalobu na něj podala osoba, která k tomu není oprávněná (místopředseda kontrolní rady ČAK). Tato námitka není důvodná. Předně je nutné uvést, že nejde o situaci, jíž se dovolával žalobce odkazem na rozsudek NSS z 29. 4. 2024, čj. 9 As 96/2024-50, jelikož v tehdejší případě šlo toliko o nedostatek reakce kárného senátu žalované na obdobnou odvolací námitku. V nynější věci ovšem kárný senát žalované tuto námitku vypořádal (bod 10 napadeného rozhodnutí).

30. Soud souhlasí se žalobcem, že § 46 odst. 3 zákona o advokacii počítá s tím, že kárným žalobcem může být (vedle ministra spravedlnosti) předseda kontrolní rady ČAK. Zákon o advokacii prostřednictvím § 49 odst. 1 ovšem umožňuje ČAK, aby podrobnosti jejího fungování upravila stavovským předpisem. Již jen proto je lichá domněnka žalobce, že ČAK nahrazuje vůli zákonodárce svou samosprávnou vůlí realizovanou ve stavovském předpisu. Soud míní, že žalovaná v čl. 15 odst. 2 organizačního řádu, který je jak žalované, tak žalobci dobře znám, předvídatelně stanovila, že místopředsedové kontrolní rady mohou předsedu zastupovat v případě, nemůže-li tento (byť jen dočasně) funkci vykonávat. Takovému postupu nelze nic vytýkat (podrobněji k podpisu místopředsedy kontrolní rady pod kárnou žalobou srov. rozsudek Městského soudu v Praze z 21. 9. 2016, čj. 5 Ad 9/2013-50).

31. Nelze přehlížet, že v té části, v níž rozhodnutí obstálo [výrok I část I bod 1) napadeného rozhodnutí stran neoznámení trestního stíhání] podal kárnou žalobu z 25. 10. 2022 předseda kontrolní rady, který ji také podepsal. Pro tento skutek totiž kárný žalobce inicioval původně samostatné kárné řízení, které kárná komise vedla pod sp. zn. K 74/2022. Jde-li o tu část rozhodnutí, do které soud shora uvedenými výroky zasáhl, pak kárnou žalobu z 14. 12. 2023, sp. zn. S-344/2023 (skutky spočívající ve výrocích na síti X), dle jejího záhlaví podával předseda kontrolní rady. Místopředseda kontrolní rady ji toliko podepsal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

32. Jistě by bylo vhodné, aby žalovaná vždy do správního spisu založila i podklad, z něhož by vyplýval důvod pro zastoupení předsedy kontrolní rady (např. konkrétní zmocnění pro toto řízení nebo obecně dočasná pracovní neschopnost, pracovní cesta, čerpaní dovolené, nadměrné pracovní vytížení v jeho advokátní praxi apod.), avšak v tomto případě soud nepochybuje o tom, že kárnou žalobu podal oprávněný zástupce předsedy kontrolní rady. Pokud by tomu tak nebylo, soud si nedovede představit, že by předseda kontrolní rady neoprávněně podaný návrh nevzal zpět (§ 10 advokátního kárného řádu), a místo toho by následně pověřil člena kontrolní rady (JUDr. Nespalu), aby v této kauze vystupoval u jednání kárného senátu jako kárný žalobce. I pokud by snad soud měl nahlížet na podání kárné žaloby místopředsedou kontrolní rady jako na vadu (iniciace) řízení, předseda kontrolní rady svým dalším postupem v nynější věci tuto (potenciální) vadu konvalidoval.
33. V tomto smyslu se nynější případ odlišuje také od dosavadní rozhodovací praxe v obdobných otázkách. Oproti nynější situaci NSS v rozsudku z 29. 4. 2021, čj. 7 As 1/2020-53, č. 4199/2021 Sb. NSS, řešil výtku, kterou soudci udělila pověřená předsedkyně okresního soudu aniž byla do této funkce jmenována. V právě cit. případě šlo o to, že pověřená předsedkyně vydala napadené rozhodnutí bez toho, aby jí k tomu zmocňoval zákon, což je situace odlišná od iniciování řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí. V dalším rozhodnutí z 18. 12. 2019, čj. 12 Ksz 6/2019-110, pak kárný senát NSS konstatoval, že kárnou žalobu ke kárnému soudu nemůže podat státní zástupce, který byl toliko pověřený výkonem funkce okresního státního zástupce. V odkazovaném případě sice pověřený státní zástupce ve věci nerozhodoval (jak tomu bylo v kauze 7 As 1/2020), ale kárný soud musel řešit jeho aktivní legitimaci k podání návrhu. V nyní posuzované věci přitom soud přezkoumává rozhodnutí kárného senátu žalované, a tedy jiného orgánu ČAK, který ve věci rozhodoval až v návaznosti na řízení, jež předtím inicioval místopředseda kontrolní rady. Zásada zákonného soudce, jíž se žalobce dovolává, má své místo zejména v řízení před soudem, a nikoli nutně před správním orgánem, kde platí pravidla věcné a funkční příslušnosti. V daném případě pak jde o oprávnění k zahájení řízení a postavení kárného žalobce. Jak přitom soud rozvedl výše v původní kárné věci sp. zn. K 74/2022 (neoznámení trestního stíhání) kárnou žalobu z 25. 10. 2022 podepsal přímo kárný žalobce (předseda kontrolní rady). Místopředseda kontrolní rady pak podepsal (nikoli podal) pouze kárnou žalobu z 14. 12. 2023, sp. zn. S-344/2023, ohledně výroků žalobce vůči JUDr. Rajchlovi, Mgr. Zwyrtek Hamplové a Ing. Markéty Pekarové Adamové. Dlužno uvést, že kompetence místopředsedy kontrolní rady je zde – na rozdíl od pověřených předsedů či okresních státních zástupců – odvozena od legálně i legitimně kreovaného orgánu, který je nositelem dané pravomoci. Zbývá dodat, že soud odlišil nynější situaci i od závěrů rozsudku NSS z 21. 7. 2010, čj. 3 Ads 74/2010-173, č. 2159/2010 Sb. NSS, jelikož na rozdíl od tehdejší čestné rady České lékařské komory obsahuje zákon o advokacii ustanovení zakotvené v § 49 odst. 1, jímž zákonodárce výslovně umožnil ČAK, aby podrobnosti jejího fungování upravila stavovským předpisem.
34. Námitku výkonu pravomoci v rámci stanovené působnosti k tomu neoprávněnou osobou tudíž soud neshledal opodstatněnou.
35. Jde-li o související procesní postřeh žalobce, soud shledal nedůvodnou i námitku, že v jeho věci předseda kontrolní rady pověřil k jednání před kárným senátem JUDr. Nespalu, jenž je osobním přítelem a také advokátem bývalého prezidenta republiky Miloše Zemana. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce Ing. Zeman „je jinak v přátelském a neformálním styku s JUDr. Jindřichem Rajchlem a jeho proruské, Ukrajině nepřátelské politické hnutí i Jindřicha Rajchla osobně opakovaně veřejně podpořil“. K této námitce je třeba v obecné rovině vztáhnout již shora uvedené.

36. Soud ovšem dodává, že zákon o advokacii ani advokátní kárný řád ČAK neupravují otázku podjatosti kárného žalobce (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2021, čj. 9 Ad 3/2015-136, bod 67). Za této situace se postupuje dle § 35e odst. 2 zákona o advokacii, a tedy *nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu*. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení odpovídá postavení kárného žalobce) upravuje v § 30 až 31a trestního řádu. Tato ustanovení přitom počítají s vyloučením státního zástupce v obdobných situacích, jak je tomu v jiných procesních řádech (občanský soudní řád, soudní řád správní, správní řád). Podstata zůstává stejná, jelikož státní zástupce (kárný žalobce), *u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu [v kárném řízení] nemůže nestranně rozhodovat*. Trestní řád zároveň nestanoví propadnou lhůtu k uplatnění námítky podjatosti, avšak orgány činné v trestním řízení zpravidla pracují s námitkami, které obviněný nevznese bez zbytečného odkladu jako s účelovými. Námitku, která by v odpovídající míře konkrétnosti ve své podstatě odpovídala námitce podjatosti vůči JUDr. Nespalovi, žalobce během řízení nevznosl. Nic takového nevyplývá ze správního spisu, který ČAK předložila soudu. Zároveň se soud domnívá, že žalobce v této námitce neobsáhl takové skutečnosti, které by mu nebyly již předem (v dostatečném předstihu) známé. Sám totiž pracoval s informací o vztahu JUDr. Nespaly a Ing. Zemana jako s veřejně známou skutečností, nikoli jako s novou informací. Již jen proto soud vnímá tuto námitku jako účelovou. Jde-li pak o obecnou polemiku nad tím, jak se orgány ČAK staví k vystupování jiných, slovy žalobce „protiukrajinsky vystupujících“ advokátů, pak toto obecné a nepodložené tvrzení nemůže ve světle okolností tohoto případu zavdat podjatost členů kontrolní rady, tím spíše za situace, kdy žalobce žádné jiné členy než JUDr. Nespalu neoznačil.
37. V řízení před kárným senátem, u něhož pak probíhá jádro rozhodování o kárné odpovědnosti advokátů, pak žalobce obdržel poučení o možnosti uplatnit námitku podjatosti do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno sdělení o složení kárného senátu dle § 3 odst. 3 advokátního kárného řádu. Ze spisu nevyplývá a žalobce ani netvrdí, že by námitku či jí odpovídající argumentaci vznesl. Napadené rozhodnutí přitom v konečném důsledku jde za členy kárného senátu odvolací kárné komise ČAK, a nikoli za kontrolní radou, jejím předsedou, místopředsedou či členem pověřeným k výkonu kárného žalobce před kárným senátem.

Porušení povinnosti oznámit trestní stíhání

38. První skutek žalobce, z něhož ho kárný senát žalované shledal vinným, spočíval v tom, že bezodkladně ČAK neoznámil, že Policie ČR proti němu zahájila trestní stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
39. V souvislosti s tímto skutkem soud upozorňuje na meze dispoziční zásady, jež ovládá soudní řízení. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje rozsah a hloubku soudního přezkumu.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

40. Žalobce k tomu v žalobě uvedl toliko, že trestní stíhání bylo od počátku nezákonné a že se problematice šikany ze strany orgánů činných v trestním řízení podrobně věnoval v odvolání.
41. Soud nemohl za žalobce tuto žalobní argumentaci dotvářet. I pokud by snad Policie ČR s žalobcem zahájila trestní stíhání v rozporu se zákonem, nezabývá to žalobce povinností ohlásit ČAK, že je vystaven takovému stíhání. Neoznámil-li žalobce tuto skutečnost bezodkladně, nesplnil svou povinnost ohlásit bez odkladu veškeré skutečnosti, které by mohly být důvodem k pozastavení výkonu advokacie [§ 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a § 29 odst. 1 a 2 zákona o advokacii ve spojení s § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona]. Otázku, zda to které trestní stíhání může být důvodem k pozastavení výkonu advokacie, hodnotí jen a pouze ČAK na základě včas dodaných informací. Působnost k jejímu vyhodnocení si nemohl osobovat žalobce tím, že trestní stíhání sám vyhodnotil jako nezákonné a neoznámil jej.
42. Jde-li o druhou oddělitelnou část výtky proti tomuto skutku, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že žalobce měl argumentaci proti údajně šikaně ze strany orgánů činných v trestním řízení zahrnout do žaloby, nikoli odkazovat na jeho vyjádření obsažené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Pokud se žalobce omezil na takový odkaz, rezignoval na efektivní polemiku s napadeným rozhodnutím, které od kárného senátu žalované vzešlo právě v návaznosti na toto odvolání. Odkaz na obsah odvolání nepředstavuje podle ustálené rozhodovací praxe relevantní žalobní bod.
43. V této části tedy závěry kárného senátu žalované ob stojí.

Projevy žalobce na sociální síti X

44. Pro přehlednost soud rekapituluje, že kárný senát kárné komise ČAK pod výrokem I odst. 2) prvostupňového rozhodnutí z 20. 3. 2024 uznal žalobce vinným ze spáchání kárného provinění, které mělo spočívat z několika skutků:
- a) 25. 2. 2023 zveřejnil na svém (shora specifikovaném) profilu na síti X příspěvek „*Hajl Rajchl, kolega označuje ty, kteří podporují Ukrajinu jako pronacistické kolaboranty. Toto jeho poslední vyjádření je natolik přes čáru, že spíše jde o trestněprávní věc než kárné provinění*“, kdy tímto příspěvkem reagoval na příspěvek předsedy ČAK JUDr. Němce, a uvedenými slovy osočil advokáta JUDr. Rajchla;
 - b) 25. 2. 2023 zveřejnil na síti X ve stejném profilu příspěvek, kterým reagoval na příspěvek advokáta JUDr. Rajchla, v němž uvedl: „*Heil Reich!*“;
 - c) 7. 3. 2023 zveřejnil na síti X ve stejném profilu příspěvek následujícího znění: „*Rajchlsfuhrer? Věstec z vlastních koulí? Řitíř Putinovy pravdy? Černý jezdec energetické apokalypsy? Baba Vanga české advokacie?*“, pod nějž umístil fotografii (koláž), mimo jiné s podobiznou JUDr. Rajchla, vyobrazenou jako běžce na atletické dráze.

Výrokem I odst. 3) pak kárný senát kárné komise ČAK shledal žalobce vinným ze spáchání kárného provinění, které mělo spočívat z těchto skutků:

- d) 7. 2. 2023 zveřejnil na síti X ve stejném profilu fotografii vyobrazující Mgr. Zwyrtek Hamplovou, senátorku a advokátku, jako krávu; stejné vyobrazení zopakoval ještě v příspěvku z 15. 2. 2023,
- e) 21. 2. 2023 a 4. 3. 2023 zveřejnil na stejné sociální síti ve stejném profilu dva příspěvky, v nichž Mgr. Zwyrtek Hamplovou označil jako „*Zwratek Hamplovou*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

45. Soud hned v úvodu poznamenává, že z okruhu skutků zde uvedených (které odpovídají kárné žalobě) kárný senát žalované v řízení o odvolání vypustil skutky vyjmenované pod shora uvedenými písmeny **a)** a **b)**. Zjistil totiž, že takto specifikované skutky nedosahují tak nežádoucího stupně intenzity, aby je mohl považovat za kárné provinění (bod 22 napadeného rozhodnutí). Tyto oddělitelné skutky vypustil z výrokové části, aniž to promítl do tohoto postupu odpovídajícího zprošťujícího výroku. Výroky, jimiž v napadeném rozhodnutí rozhodl, nevyčerpaly rozsah (předmět) kárné žaloby. Jelikož napadené rozhodnutí z velké části neobstálo v soudním přezkumu (viz dále), kárný senát žalované bude v dalším řízení mít příležitost tuto dílčí vadu napravit.
46. Jde-li pak o skutky uvedené pod body **c)** až **e)** shora, tyto kárný senát žalované považoval za kárné provinění. K těmto soud nejdříve shrne konceptuální východiska, z nichž na věc nahlížel.
47. Soud si je dobře vědom, že se zde potkává svoboda projevu jakožto jedno z nejušlechtlejších základních práv a požadavek profesní samosprávy na zachování důstojnosti advokátního stavu. Za těchto okolností je vždy třeba pečlivě vážit, zda ten který projev již překročil meze, které lze v konkrétní době v rámci advokátní komory ještě tolerovat. ČAK by měla svou činností nastavovat relativně jednoznačná pravidla, která v praxi vůči svým členům rovným způsobem vynucuje. Ustanovení § 17 zákona o advokacii ve znění do 31. 3. 2025 ukládalo každému advokátovi, aby postupoval *zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis*. Prováděcím předpisem je pak etický kodex; pro tento případ je podstatný pouze čl. 4 odst. 1¹ a čl. 11 odst. 1 věta první².
48. Již na tomto místě soud uvádí, že nepochybuje o tom, že žalobce bylo možné v jeho příspěvcích na síti X ztotožnit jako advokáta, jelikož tuto informaci sám uvedl v jeho profilu (viz již shora). Za těchto okolností pak ve smyslu judikatury NSS žalobce nemohl uspět s námitkou, že jeho výroky nikterak nesouvisely s výkonem advokacie, a že je nelze podřadit pod postup *zejména* při výkonu advokacie ve smyslu § 17 zákona o advokacii (srov. rozsudky NSS z 27. 3. 2024, čj. 8 As 136/2022-57, č. 4601/2024 Sb. NSS, bod 32 a násl., či z 17. 9. 2025, čj. 4 As 136/2024-46, bod 57, který řešil případ podle znění zákona účinného od 1. 1. 2021). V posledně cit. rozsudku NSS jednoznačně konstatoval, že rovněž poté, co zákonodárce do § 17 zákona o advokacii vložil slovo *zejména*, se toto ustanovení vztahuje i na jednání, které není poskytováním právních služeb, ale z kontextu vyplývá, že jednající osoba je advokátem. Soud neshledal silné důvody, aby se v tomto směru od závazné prejudikatury odchýlil. Proto lze na projednávaný případ plně vztáhnout závěry ustálené praxe z doby před účinností novely § 17 zákona o advokacii. Jak již bylo výše řečeno, pokud je při jednání zřejmé, že jde o advokáta, jde o jednání při výkonu advokacie. Informovat veřejnost o takové skutečnosti je způsobilý popis profilu na sociální síti (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze z 14. 1. 2022, čj. 9 Ad 17/2018-35, bod 36).
49. Žalobce poměrně podrobně poukazoval na to, že na jeho projevy na sociální síti X orgány ČAK nahlížely přísněji než na dobové projevy jiných jeho kolegů z advokátní praxe. Tato jeho argumentace se vine jako červená niť všemi relevantními pasážemi žaloby. Žalobce

¹ Advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

² Advokát nesmí jiného advokáta osočovat a nesmí proti němu zahájit právní spor bez závažného důvodu. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

srovnával své projevy s projevem JUDr. Rajchla, pro který ho kárný senát kárné komise ČAK potrestal. JUDr. Rajchl totiž zveřejnil 11. 10. 2022 na síti Facebook na svém profilu označeném jako Jindřich Rajchl, v němž se mj. označuje jako advokát, příspěvek následujícího znění:

„Všem těm zastydlým pubertáčkám (Černochová, Pekarová-Adamová, Drábová), jejichž vrcholem hrdinství je obléknout si infantilní tričko s obscénním vzkazem Putinovi, a všem těm hrdinům řinčícím válečnými zvony, kteří by v případě napadení naší země okamžitě zbaběle prchali za její hranice, posílám tento výjimečný citát od muže, jenž na rozdíl od těchto pomatených jedinců, kteří vůbec nechápou možné konsekvence svého jednání, oplýval nezměrnou inteligencí a moudrostí.

„Neexistuje dobrá válka nebo špatný mír.“

- Benjamin Franklin

I když v danou chvíli se mi jako přiléhavější možná zdá citát jiného amerického velikána, spisovatele Ernesta Hemingwaye:

„Věřím, že všichni ti, kteří těží z války a přispívají k jejímu vzniku, by měli být zastřeleni hned první den občany své země.“

Soud o tomto případě ví z úřední činnosti, jelikož nyní vede řízení o žalobě proti rozhodnutí kárného senátu žalované z 24. 4. 2025, sp. zn. K 51/2023, který v odvolacím řízení mj. s ohledem na shora přiblíženou novelu § 17 zákona o advokacii zprostil JUDr. Rajchla kárné žaloby stran jeho výše uvedeného příspěvku na sociální síti (řízení vedeno u téhož senátu zdejšího soudu pod sp. zn. 18 Ad 8/2025). Nadto soud pokládá – přinejmenším v právních kruzích – za obecně známé skutečnosti i veřejně prezentované postoje JUDr. Rajchla, který je toho času poslancem³.

50. V nynějším řízení soud proto i s ohledem na vše shora uvedené vyzval žalovanou, nechť se vyjádří k postupu kárných senátů ve věcech žalobce a JUDr. Rajchla. Dle vyjádření ČAK z 4. 12. 2025 je mezi věcí K 51/2023 (JUDr. Rajchl) a nynější věcí JUDr. Jelínka zásadní rozdíl ve volbě výrazů, resp. intenzitě jejich nevhodnosti. Výroky JUDr. Rajchla byly urážlivé, neslušné a nehodné advokáta, avšak s ohledem na okolnosti případu kárný senát žalované tehdy zjistil, že nešlo o závažné porušení povinností ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, a tedy se po materiální stránce nejednalo o kárné provinění.
51. Soud zdůrazňuje, že zásada legitimního očekávání se uplatní jak v kárném řízení, tak v řízení před soudem. Při posuzování obdobných případů by neměly vznikat nedůvodné rozdíly.

³ Pouze pro úplnost k dokreslení skutečnosti, že jednání JUDr. Rajchla, jakož i reakce ČAK na něj jsou obecně známé, soud poukazuje na následující články na zpravodajských webech: Článek s titulem „*Rajchl dostal pokutu 50 tisíc za výhrůžky fyzickou likvidací*“ z 16. 12. 2024 na webu Seznam Zprávy [online] dostupný dne 27. 1. 2026 z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-kauzy-rajchl-dostal-pokutu-50-tisic-korun-za-vyhruzky-fyzickou-likvidaci-266502>; článek s titulem „*Zastydlé pubertáčky, napsal Rajchl o politických. Dostal pokutu 50 tisíc*“, z 16. 12. 2024 na webu IDNES [online], dostupný dne 27. 1. 2026 z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/advokatni-komora-ulozila-rajchlovi-karnou-pokutu-50-tisic-korun-urazky-politicky.A241216_122520_domaci_vank; či článek s titulem „*Rajchl brozil, že si to vyřídí ručně se senátorem. Trest za to nedostane*“ z 15. 10. 2025 na webu Seznam Zprávy [online] dostupný dne 27. 1. 2026 z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-kauzy-rajchl-hrozil-ze-si-to-vyridi-rucne-se-senatorem-trest-za-to-nedostane-288770>. Ostatně i ČAK ve vyjádření z 27. 12. 2024 operovala s tím, že její postoj k aktivitám JUDr. Rajchla je patrný z veřejně dostupných zdrojů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

52. Ve vztahu ke skutku vymezenému pod výrokem I část I odst. 2) napadeného rozhodnutí soud veden shora uvedenými východisky dospěl k závěru, že kárný senát ČAK nemohl bez dalšího podrobného vysvětlení postupovat mírněji v připomínané kauze JUDr. Rajchla než v nynějším případě žalobce. Soud nadto nepominul, že žalobce zasadil své výroky do kontextu, v němž měly dle něj vyznít, a to jako kontroverzní či šokující polemiku s postoji konkrétních politiků.
53. Na tomto místě soud připomíná, že svoboda projevu je základní hodnotou demokratického právního státu. Uložení kárného opatření představuje zásah do svobody projevu, kterou chrání čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod či čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek ESLP z 24. 2. 1994, *Casado Coca proti Španělsku*, č. 15450/89, bod 35). Rozhodovací praxe správních (či samosprávních) orgánů a soudů upřesňuje požadavky, kterým je třeba pro přípustné omezení svobody projevu vyhovět. Jedná se především o kritéria pro řádné odůvodnění zásahu.
54. Jakkoli správní soudy již opakovaně řešily kárné záležitosti advokátů, soud poznamenává, že na kárné řízení před žalovanou lze také přiměřeně vztáhnout rozhodovací praxi kárných senátů NSS. Jak u advokátů, tak u soudců či jiných právních profesí jde o posouzení určitého skutku, který měl porušit povinnost vyplývající z příslušnosti k určitému stavu, jež vyžaduje zvýšené požadavky na chování. Význam v obou typech řízení hraje to, že jednotlivce (člena) může veřejnost vnímat jako svého druhu reprezentanta celého stavu, který by měl respektovat alespoň minimální pravidla zdrženlivosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze z 10. 10. 2018, čj. 9 Ad 10/2015-122, nebo rozhodnutí kárného senátu NSS z 28. 11. 2018, čj. 13 Kss 6/2017-538). Zatímco v řízení před kárným senátem NSS ve věcech soudců se jedná předně o důstojnost soudcovské funkce navázanou na důvěru v nestrannost a nezávislost soudní soustavy, v případě řízení před žalovanou pak jde o důstojnost advokátního stavu (srov. odlišnou úpravu § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, a § 17 zákona o advokacii).
55. Soud nahlížel na skutek žalobce vymezený pod bodem I odst. 2 napadeného rozhodnutí optikou nálezu z 5. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2617/15, jímž Ústavní soud stanovil kritéria posuzování (politického) projevu soudce (na tento nález navázal také v nálezu z 11. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2609/16). Klíčovým je zvážit, jestli je posuzovaný výrok skutkovým tvrzením, hodnotovým soudem či hybridním výrokem (např. ve smyslu nálezu z 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, část IV., či z 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, bod 26). V návaznosti na to je nutné posoudit, „do jaké míry mají tyto hybridní výroky skutkový základ a zda nejsou tyto výroky vzhledem k prokázanému skutkovému základu přehnané“ (nález I. ÚS 2617/15, bod 81). Následně je třeba posoudit míru (ne)splnění uložených povinností (body 83 a násl. nálezu I. ÚS 2617/15 však vzhledem k odlišnému charakteru povinností soudce nelze uplatnit v posuzovaném případě). V nynější kauze jde pak o míru porušení povinnosti dbát důstojnosti advokátního stavu podle § 17 zákona o advokacii, kterou dále konkretizuje etický kodex.
56. Při obou těchto krocích musí kárný senát žalované jasně vymezit projev či část, ke kterému se hodnocení vztahuje. To platí bezvýjimečně (nálezu I. ÚS 2617/15, bod 90). Kárný senát žalované musí vzhledem k jinak vysoce chráněné svobodě projevu podrobně vymezit a pečlivě hodnotit co na těch kterých výrocích (projevech) považuje za excesivní.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Posledním krokem je posouzení, zda je povaha a závažnost případné sankce přiměřená zjištěnému pochybení (bod 91 téhož nálezu).

57. Společným jmenovatelem všech zmíněných kroků je nutnost zohlednit všechny konkrétní okolnosti, a to nejen postavení advokáta, který projev pronesl, obsah jeho výroků, místo a způsob projevu, osobu či statek vůči nimž tento projev směřoval, ale i celkový kontext, ve kterém výroky učinil (srov. nález IV. ÚS 2609/16, bod 28). Soud míní, že svoboda projevu bude působit intenzivněji, pokud by advokát komentoval věci týkající se organizace a fungování advokacie. Na druhou stranu čím zjevnější je z projevu to, že osoba tyto výroky činí v postavení advokáta, tím spíše bude možné klást přísnější podmínky na zachování povinnosti dbát důstojnosti advokátního stavu. Výčet okolností, které je možné brát v potaz, není zásadně omezený. Kárný senát žalované může pro hodnocení přiměřeně použít kritéria z difamačních sporů (nálezy Ústavního soudu z 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, či z 14. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 2296/14). Tato kritéria lze pak dále zjednodušit na otázky „1. vůči komu kritika směřuje, 2. kdo kritizuje, 3. co, 4. kde a 5. jakou formou.“ (např. nález Ústavního soudu z 19. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 750/15, body 26-31). Kárný senát NSS v případech týkajících se svobody projevu zohledňoval například konkrétní politickou situaci, konfrontační charakter či obeznamenost relevantní veřejnosti s tím, že je dotýčný [advokátem] či konkrétní politickou povahu výroků (např. rozhodnutí kárného senátu NSS z 20. 5. 2015, čj. 13 Kss 1/2015-112, z 11. 6. 2015, čj. 16 Kss 7/2014-92, či z 28. 11. 2018, čj. 13 Kss 6/2017-538).
58. Pokud ovšem kárný senát žalované jasně nevymezil, jakou konkrétní část projevu žalobci kladl k tíži, v čem přesně spatřoval porušení vytykané normy, a dostatečně nezohlednil další doprovodné okolnosti, pak jeho rozhodnutí nemohlo obstát.
59. Jde-li o příspěvek z 7. 3. 2023 směřující k osobě JUDr. Rajchla, z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí není patrné, v čem přesně kárné orgány ČAK spatřovaly porušení § 17 zákona o advokacii a navazujících ustanovení etického kodexu. Kárný senát žalované v napadeném rozhodnutí došel k obecným závěrům ohledně svobody projevu v kontextu advokacie, tyto závěry však uchopitelně nevysvětlil ve vztahu k příspěvku z 7. 3. 2023 a jeho okolnostem. Z napadeného rozhodnutí tak nelze seznat, v čem přesně spočívá porušení jím nastíněných východisek. Zejména není zřejmé, zda jako závadné shledal jediné slovo (např. „Rajchlsfuhrer“), skupinu slov či zveřejnění podobizny JUDr. Jindřicha Rajchla. Pokud měl příspěvek z 7. 3. 2023 být závadný jako celek (všechny jeho části dohromady), pak není jasné, z jakého důvodu v kontextu skutkových okolností případu měl žalobce překročit přípustné meze veřejného projevu. Soud neidentifikoval ani konkrétní úvahu, z níž by bylo patrné, proč oba příspěvky z 25. 2. 2023 (zejména „*Hail Rajchl*“) ještě nedosahují takové intenzity, aby šlo o kárné provinění, zatímco složený výrok z 7. 3. 2023 opatřený koláží zachycující JUDr. Rajchla již svou povahou narušuje důstojnost advokátního stavu.
60. Kárný senát žalované konstatoval, že žalobce příspěvkem týkajícím se JUDr. Jindřicha Rajchla neporušil pouze povinnost zachovávat důstojnost advokátního stavu, ale též jím měl osočit jiného advokáta (čl. 11 odst. 1 etického kodexu). Soud míní, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaké z těchto dvou tvrzených porušení je nutné přičítat tomu kterému jednání žalobce. Hodnocení kárného senátu žalované je v tomto rozsahu příliš obecné. Kárný senát jasně nevymezil, které části příspěvku (výroku) a z jakých konkrétních důvodů lze žalobci klást k tíži.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

61. Za pomoci stejných východisek soud nahlížel také na shora specifikované příspěvky týkající se Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové [skutek vymezený pod výrokem I část I odst. 3) napadeného rozhodnutí]. Byť lze uznat, že stran čtyř příspěvků z 7. 2., 15. 2., 25. 2. a 4. 3. 2023 kárné orgány ČAK lépe popsaly, že zkomolenina „Zwratek“ či vyobrazení fotografie krávy s hashtagem „@zwrateklemplova“ deformuje jméno senátorky a advokátky Mgr. Zwyrtek Hamplové a dehonestuje ji, soud má za to, že kárný senát žalované nevěnoval dostatečnou pozornost zkoumání kontextu těchto výroků. Soud nepochybně, že jde o výroky s potencií šokovat či urazit. S tou samou jistotou nelze říct, že tyto příspěvky nepředstavovaly – i v poměrech tuzemské advokacie – přípustnou nadsázku, ironii či sarkazmus, a to v kontextu veřejně známých politických aktivit Mgr. Zwyrtek Hamplové, na které žalobce ve svých procesních podáních opakovaně poukazoval (stejně poukazoval na zažité způsoby označování JUDr. Rajchla na sociálních sítích). Stavěl-li se žalobce ustáleně do role oponenta politických aktivit senátorky Mgr. Zwyrtek Hamplové (o čemž svědčí i opakování těchto příspěvků), pak bylo potřebné vyhodnotit širší kontext těchto potenciálně difamačních výroků.
62. I u příspěvků, v nichž žalobce zmínil Mgr. Zwyrtek Hamplovou, soud připomíná, že svoboda projevu je jednou z nejdůležitějších hodnot každé demokratické společnosti. Představuje nepostradatelnou podmínku jejího rozvoje, jakož i o podmínku individuální seberealizace každého jednotlivce. Každý názor, stanovisko nebo kritika jsou v zásadě přípustné. Omezení této svobody je vždy třeba interpretovat restriktivně a k vlastnímu omezení přistoupit jen za kvalifikovaných okolností (viz podrobně nálezy Ústavního soudu z 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 823/11 a tam cit. judikaturu). Odepřít tuto ochranu nelze ani u výroků, které nemají politický náboj, jelikož jsou ve své podstatě banální, bez schopnosti vyprovokovat veřejnou debatu. Nejvyšší stupeň ochrany se dostává projevům, které napomáhají společenské či politické debatě, jsou prostředky v bitvě názorů o věcech veřejných, zvláště pak o esenciálních společenských otázkách. Oproti kritickým názorům, které šíří informace o politice v nejširším slova smyslu, se pak nižší úroveň ochrany dostává uměleckým a komerčním projevům. U veřejných osobností jsou dány širší limity přípustné kritiky než v případě soukromé osoby. Osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé či jiní musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané. K omezení projevu ohledně věcí veřejných či veřejně aktivních osob je nutné zkoumat, zda kritika nebyla vyřčena v dobré víře nebo nešlo o fair kritiku (srov. nálezy Ústavního soudu z 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05).
63. Pro posouzení nepřipustnosti jednotlivých projevů je vždy nutné zkoumat, zda obsahuje (vyjevuje) empiricky ověřitelná fakta (tj. konstatování určité objektivní skutečnosti), nebo zda projev má povahu hodnotícího (hodnotového) soudu, tzn. vyjvení subjektivního názoru či postoje. Stežejní je rozlišit mezi šířením „faktů“ a šířením „vlastního hodnocení“ jako názoru na určitou věc či osobu. Existenci faktů lze prokázat, pravdivost určitého hodnocení nikoliv. Soud nepochybuje o tom, že příspěvky žalobce týkající se Mgr. Zwyrtek Hamplové se ani jen nesnažily prezentovat ověřitelná fakta. V dosud známém kontextu, jak se podává ze správního spisu, šlo o žalobcovo hodnocení její osobnosti politicky, resp. politických aktivit, na které dle žalobce reaguje nemalá část politického spektra. Zkomoleninou jména, hashtagem ani vyobrazením krávy žalobce nepopisoval skutečnost, ale volně, byť kontroverzním způsobem, interpretoval své názory a postoje. Jelikož příspěvky směřovaly vůči politicky aktivní senátorce, bylo na místě hodnotit, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

se jí mohly relevantním způsobem dotknout na její osobnostní sféře, a zda tyto projevy žalobce měly takovou intenzitu, že je nelze v demokratické společnosti tolerovat.

64. Soud nepominul, že v nyní posuzované kauze jde o hodnotu spočívající v ochraně důstojnosti advokátního stavu. Ta dle kárných orgánů ČAK aspiruje na vyšší standard projevů svých členů nad prostým minimem, které lze za běžných podmínek akceptovat v demokratické společnosti. Přesto soud ctí východiska lidskoprávní judikatury, dle nichž u hodnotových výroků přehánění a nadsázka, byť jsou i tvrdé, nečiní samy o sobě ten který projev nedovoleným. I pokud by žalobce byl vůči objektu diskuse předpojatý a jím vyjádřený názor by postrádal logiku, nelze bez dalšího říct, že vybočil z mezí přípustného projevu. Pouze v případě, že jde o kritiku věcí či jednání osob veřejných, která zcela postrádá věcný základ a nelze pro ni nalézt žádné zdůvodnění, může jít o nepřiměřenou kritiku přesahující meze svobody projevu. Při tom je třeba vždy hodnotit celý projev v rámci jeho kontextu, nikdy nelze posuzovat toliko jednotlivý vytržený výrok anebo větu (nálezn Ústavního soudu z 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03 a tam cit. judikatura).
65. Nejde-li o izolovaný projev, lze nahlédnout do historie příspěvků, které žalobce zveřejnil na sociálních sítích, zejména pokud se dlouhodobě profiluje jako expresivní kritik některých politických aktérů. Způsob, jakým se žalobce na sociálních sítích prezentoval, mohl v čase proměňovat i to, jak jeho sledující (adresáti příspěvků) vnímají jím prezentovaná sdělení, a to zejména používají-li osoby, s jejichž názory žalobce nesouhlasí, ve veřejné či politické debatě obdobných technik komunikace. Výše řečené neznamena, že žalobce mohl svými příspěvky donekonečna „obrušovat“ u svých sledujících ostré hrany svých projevů. Avšak nejde ani o skutečnost, kterou by bylo možné při posuzování jednotlivých jeho projevů (příspěvků na sociální síti) ignorovat. Hodnotu důstojnosti advokátního stavu, jakožto zákonem chráněný statek, je třeba chránit s respektem k svobodě projevu, a je-li to nutné, pak i do té míry restriktivně tak, aby bylo zajištěno přiměřené uskutečňování samotné svobody projevu (již cit. nálezn IV. ÚS 23/05). Soud přitom vedle způsobu, jakým se veřejně vyjadřoval JUDr. Rajchl, poukazuje také na jiná šokující veřejně učiněná vyjádření advokátů, která z různých důvodů obstály (za všechny již cit. rozsudky 8 As 136/2022 či 21 As 44/2025 a jim předcházející dialog s rozsudky zdejšího soudu). Nadto lze žalobci přisvědčit v tom, že ve správním spisu se nenachází důkaz, že by měl v úmyslu zvýšit zveřejněním karikatury sledovanost svého profilu. V tomto směru soud také koriguje závěr o sexistickém motivu žalobce, který není ve spisu ničím podložen.
66. Za těchto okolností bude na žalované, aby opět podrobněji zkoumala celý kontext, v němž žalobce zveřejnil své příspěvky (projev týkající se soudobých politických aktérů), a pečlivě ho srovnala s hodnotou důstojnosti advokacie tak, jak ji ve své praxi vynucuje vůči jiným advokátům.
67. Soud ještě uvede několik závěrečných poznámek.
68. Pro rozhodnutí v kárném řízení je rozhodující skutkový a právní stav v době, kdy ke kárnému provinění došlo; *pozdější právní úpravy se použije, jestliže je to pro kárně obviněného příznivější* (§ 34 odst. 1 zákona o advokacii). Pozornosti soudu neuniklo, že v průběhu řízení o nynější žalobě naznalo znění § 17 zákona o advokacii další změny. Zákonodárce s účinností od 1. 4. 2025 vložil za shora cit. první větu tohoto ustanovení podstatné omezení původně stanoveného pravidla, které chrání důstojnost advokátního stavu. Advokáti sice stále musejí zachovávat důstojnost svého stavu, avšak *výkon* [jejich] Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

politických práv tím není dotčen. Důvodová zpráva k novele č. 73/2025 Sb., která vložila toto nové pravidlo do § 17 zákona o advokacii, k této dílčí novelizaci mlčí. Tuto změnu totiž neiniciovala vláda, ale Mgr. Radek Vondráček na jednání ústavněprávního výboru sněmovny. Ze stenozáznamu z jednání Poslanecké sněmovny z 29. 10. 2024, tj. z druhého čtení návrhu zákona (sněmovní tisk 623) jsou patrné důvody, pro které Radek Vondráček požadoval tuto dílčí změnu:

My jsme vedli poměrně dlouhou debatu o tom, že celá řada advokátů je veřejně činných, že se tato profese poměrně často vyskytuje ve veřejných funkcích - koneckonců i pan ministr spravedlnosti Blažek je z řad advokátů, já jsem z řad advokátů, a tak bych mohl pokračovat. V rámci své politické činnosti nezřídka, zvlášť v dnešní době a v době polarizace společnosti, nezřídka narazí u jiné bubliny, názorové bubliny v české společnosti a stává se poměrně běžnou věcí, že jsou oznamovány podněty k advokátní komoře, že se ten který člen advokátní komory chová v rozporu s etikou a s pravidly danými pro advokáta. Advokátní komora nemůže dělat nic jiného než tyto jednotlivé podněty šetřit a dostává se tak do zvláštního postavení, kdy má vlastně nějakým způsobem zaujmout stanovisko v rámci nějakých politických sporů. Můžu jako příklad uvést sám sebe. Když jsem na začátku tohoto volebního období již jako dosluhující předseda Poslanecké sněmovny navštívil v nemocnici tehdejšího prezidenta Miloše Zemana, byl na mě podán podnět na kárnou žalobu za to, že jsem znevážil důstojnost advokacie, že jsem navštívil pana prezidenta. Tento podnět byl smetený pod stůl. V dnešní době bych možná jako příklad mohl uvést činnost Jindřicha Reichla. Já nějakým způsobem nebudu komentovat jeho vystupování na demonstracích, které pravidelně pořádal, a jako lídra uskupení PRO, nicméně opět advokátní komora obdržela několik podnětů na jeho osobu, že svým jednáním, svými názory se nechová v souladu nebo nerespektuje důstojnost advokátního stavu, protože jsem pevně přesvědčen o tom, že advokátní komora nemá vykonávat tuto činnost, stejně jako třeba je to u lékařské komory a dalších komor, které se prostě nevěnují politickým působením svých členů. Nedávno proběhl také ten případ, kdy nějaký praktický lékař, zřejmě podporovatel našich kolegů z SPD, měl poněkud nevhodné komentáře vyvěšené v čekárně své ordinace, které se ani mně nelíbily, nicméně lékařská komora poměrně stroze odvětila, že toto není v její působnosti a toto nebude řešit. Naopak advokátní komora tyto podněty řeší. My jsme se proto na ústavně-právním výboru shodli na tom, že tato část si zaslouží nějakou úpravu, a na základě spolupráce s Českou advokátní komorou spatřil světlo světa právě ten pozměňovací návrh, který bude zřejmě v tom finálním hlasování označen jako A. Já bych vás tímto rád požádal o jeho podporu.

Z právě uvedeného je patrné, že ČAK měla spolupracovat na návrhu změny zákona, která omezuje její pravomoc stran dozoru nad zachováváním důstojnosti advokátního stavu (§ 17 zákona o advokacii), má-li být tato důstojnost ohrožena výkonem politických práv. Mgr. Vondráček poukazoval na polarizaci společnosti či názorové bubliny, které vedly k řadě podnětů, jež musela ČAK v poslední době řešit. To prý ČAK nutilo, aby zaujala stanovisko v rámci politických sporů. Tato dílčí změna ji měla odbřemenit od toho, aby tyto podněty uvnitř politické přejakkoli řešila.

69. Soud nepochybuje, že větou – *Výkon politických práv tím není dotčen* – zákonodárce omezil, ne-li vyloučil, výkon dozoru ČAK nad dodržováním povinností dle § 17 zákona o advokacii. Jakkoli se z výše uvedeného projevu Mgr. Vondráčka může zdát, že toto ustanovení má za účel chránit pouze aktivní politiky (Mgr. Vondráčka, JUDr. Rajchla, JUDr. Blažka), není tomu tak. Za výkon politických práv je nutné považovat jakýkoliv projev, v užším slova smyslu takový projev, kterým jeho původce vyjadřuje politický názor. Přitom nezáleží na tom, zda je původce veřejně *aktivním* politikem, který usiluje o úspěch ve volebním klání, nebo advokátem, který pouze *aktivně* vykonává své politické právo tím, že se veřejně vyjádří k záležitosti či osobě, kterou sám z nějakého důvodu považuje za (ne)důležitou. Nadto, směřuje-li jeho projev na způsob, jakým jiní aktivní Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

politici vykonávají svou činnost, takový projev je nutné považovat za ryzí realizaci svobody projevu jakožto politického práva. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě. Soud tedy činí první dílčí závěr, že zákonodárce s účinností od 1. 4. 2025 patrně odňal ČAK podstatnou část působnosti dozoru nad způsobem výkonu politických práv jejích členů. Pokud by měl být § 17 zákona o advokacii ve znění od 1. 4. 2025 vykládán doslovně, zdá se, že ČAK již nemůže nadále vést kárná řízení pro excesivní politické projevy, byť by takové projevy mohly snižovat důstojnost advokacie. Novelizace § 17 zákona o advokacii dále rozvíjí dřívější závěry NSS, který již ve vztahu k úpravě, jež zůstala účinná do 31. 3. 2025, vyslovil, že ČAK nemohla kárně postihovat advokáty za výkon politických práv (politický projev), který nesouvisel s výkonem advokacie.

70. Dále si je soud dobře vědom, že kárný senát žalované vydal napadené rozhodnutí 11. 9. 2024, opravné usnesení pak 14. 10. 2024, a tedy před účinností novely, na jejímž základě ČAK v souladu s výše uvedeným nadále nevykonává dozor nad výkonem politických práv advokátů. Dlužno dodat, že novela č. 73/2025 Sb. neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by výslovně omezovalo účinnost nově vložené části ustanovení § 17 zákona o advokacii.
71. Kárný senát žalované rozhodoval před účinností nové právní úpravy (novela č. 73/2025 Sb.) a v napadeném rozhodnutí se nezabýval aplikací příznivější právní úpravy či možným zánikem odpovědnosti žalobkyně. S ohledem na to, že rozhodoval přibližně v době, v níž Poslanecká sněmovna teprve projednávala tuto stěžejní novelu § 17 zákona o advokacii, nepochybil, pokud se k této (tehdy ještě hypotetické) otázce nijak nevyjádřil.
72. To ovšem neznamená, že tuto pozdější změnu zákona lze v dalším řízení bez dalšího přehlížet. Tento aspekt je o to palčivější, že kárný senát žalované ve věci K 51/2023 při souzení skutku JUDr. Rajchla z listopadu 2022 přihlížel také k novému znění § 17 zákona o advokacii. I proto nelze v dalším řízení nezhlednit tuto novou právní úpravu v případě JUDr. Jelínka a jeho skutků (politických projevů) z prvního kvartálu 2023.
73. Konečně si je soud vědom následujících závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS:

Pokud krajský soud ve správním soudnictví rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

Odpověď na otázku, zda lze řízení o kárném provinění žalobce a jemu uložené kárné opatření (pokuta ve výši 60 tis. Kč) považovat za trestní obvinění v rámci čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, není jednoznačná. Soud si je vědom, že soudy v nedávné době omezily dosah závěrů usnesení 5 As 104/2013 v kárných věcech. Např. Krajský soud v Brně v rozsudku z 19. 12. 2025, čj. 29 A 129/2024-56, u kárného provinění státního zaměstnance dle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, za které mu bylo uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců, tj. o částku 7 443 Kč, dovodil neaplikovatelnost závěrů usnesení 5 As 104/2013. Kárná provinění dle zákona o státní službě se řadila do skupiny deliktů označovaných jako správní disciplinární delikty. Judikatura Ústavního soudu i ESLP jim nepřiznává povahu trestní věci ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vylučuje je tedy z

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jurisdikce trestněprávní větve čl. 6 Úmluvy pro nesplnění tzv. Engel kritérií (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09, ke kárné odpovědnosti soudců). Tito kárně obvinění požívají ochrany civilněprávní větve čl. 6 odst. 1 Úmluvy, tedy že je jim zaručeno právo na plný soudní přezkum ve správním soudnictví, avšak nedosáhnou na posouzení jejich případu dle zákona, který nabyl účinnosti až po vydání pravomocného rozhodnutí (viz větu druhou čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). V nynější věci kárný senát žalované také rozhodoval v disciplinárním řízení. Žalobci uložil pokutu (nikoliv snížení tarifního platu), ale tato pokuta je v poměru k typickým průměrným příjmům advokátů spíše marginální.

74. S ohledem na to, že soud shledal jiné podstatné vady napadeného rozhodnutí, nemusel v tomto řízení otázku eventuálního zániku odpovědnosti žalobce za jemu vytýkaná kárná provinění definitivně zodpovědět, neboť takový závěr by na jeho meritorní rozhodnutí neměl ze shora popsanych důvodů žádný vliv.
75. Zbývá dodat, že rozhodnutí o vině podmiňuje rozhodnutí o trestu (např. rozsudky NSS z 3. 7. 2008, čj. 7 As 4/2008-85, či z 12. 3. 2020, čj. 2 As 175/2018-36). Výrok o trestu je bytostně závislý na výroku o vině. Neobstál-li v soudním přezkumu celý výrok o vině, za žádných okolností nemohl obstát ani nyní přezkoumávaný výrok o trestu. Jelikož kárný senát žalované žalobci skutečně uložil trest (pokutu), za shora popsanych okolností soud musel zrušit i tu část výroku I, která obsahovala výrok ukládající pokutu.

V. Závěr a náklady řízení

76. Soud odmítl tu část žaloby, v níž nebyla subjektivně přípustná (výrok I). Dále shledal žalobu důvodnou, a to s výjimkou té části, kterou žalobce zpochybnil výrok I část I bod 1) napadeného rozhodnutí. V rozsahu specifikovaném ve výroku III tohoto rozsudku tedy soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí. V této části žalované vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaná, resp. jí ustanovený kárný senát vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaná, resp. jí ustanovený kárný senát bude zabývat kárnou žalobou a odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí ve smyslu shora uvedených pokynů tohoto rozsudku.
77. U obou skupin právě zmíněných skutků [skutky vymezené pod výrokem I část I odst. 2) a 3) napadeného rozhodnutí] se žalovaná bude předně věnovat otázce, do jaké míry vůbec může po novele § 17 zákona o advokacii účinné od 1. 4. 2025 dozorovat výkon politických práv advokátů.
78. Dospěje-li k závěru, že tato působnost jí nadále náleží, jde-li o výroky na účet JUDr. Rajchla, žalovaná přesvědčivě vyloží, jak její obecné závěry ohledně svobody projevu v kontextu advokacie dopadají na konkrétní znění příspěvku z 7. 3. 2023. Přitom zváží veškeré okolnosti doprovázející tento příspěvek. Setrvá-li na dosavadních závěrech, zodpoví, proč v případě dvou „obdobných“ výroků z navzájem si oponujících názorových spekter lze postupovat odlišně. Vyloží, proč v případě JUDr. Rajchla dospěla k závěru, že jeho projev spadá pod výkon politických práv, který je navzdory hodnotě důstojnosti advokátního stavu třeba chránit, kdežto projev žalobce učiněný za stejné právní úpravy, za které svůj výrok formuloval i JUDr. Rajchl, již pod tuto ochranu nespadá. Neopomene přitom jednoznačně uvést, čím a jak konkrétně měl žalobce postupovat tak, že snížil důstojnost advokátního stavu, a čím a jak měl osočit jiného advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

79. U příspěvků žalobce směřujících vůči Mgr. Zwyrtek Hamplové žalovaná podrobněji zváží celkový kontext těchto hodnotových potenciálně difamačních příspěvků v rámci širší veřejné debaty, a to i v souvislosti s jejím vlastním vyjádřením, že vrchnostensky nereguluje politické aktivity advokátů (bod 23 napadeného rozhodnutí). Neopomene přitom přihlídnout také ke kvalitě veřejných projevů jiných advokátů, a to nejen těch, s nimiž vedla či vede kárné řízení, ale také těch, s nimiž kárné řízení dosud nezačala.
80. S ohledem na závěry, které žalovaná učiní stran viny za skutky, pak nově rozhodne o eventuálním trestu.
81. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož byl žalobce v podstatné části věci úspěšný, uložil soud žalované povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení. Přihlédl zejména k tomu, že náklady žalobce spočívaly toliko v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna uhradit žalobci v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinná (žalovaná) dobrovolně, co jí ukládá výrok IV vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, 27. února 2026

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.